

MCBAIX

23-27 gener 2020
Festival de cinema **asiàtic**

mostra.cinebaix.cat
#mostracinebaix2020

La vida com a thriller violent

La nova branca asiàtica del Festival de Cinema Internacional del Baix Llobregat arriba carregada de films que s'acosten als codis del relat criminal per mostrar realitats esfereïdores com el tràfic de persones

Ignasi Franch
@IGNASIFRANCH

La programació del Festival de Cinema Asiàtic de CineBaix és inevitablement plural, atès que aplega la producció audiovisual d'un respectable nombre de centres creatius i industrials: l'Índia, el Japó, Corea del Sud, la Xina i Hong Kong... Enguany, però, podem detectar-hi una certa proliferació de les propostes que honoren les tradicions de la narrativa negra amb una certa vocació de denúncia, o del thriller que s'entrellaça amb el cinema social.

A Europa també hem vist propostes en aquesta línia. Dos clàssics del drama social europeu, els germans Dardenne, han injectat notables dosis de thriller en obres recents com *Dos días, una noche* o *La chica desconocida*. Dins d'un context de desballestament del malanomenat estat del benestar, l'afebliment o la ruptura de les xarxes de seguretat social, sembla lògic que algunes cineastes vulguin representar la vida com una cursa contrarellotge per conservar el lloc de treball propi o garantir-se la subsistència. Els països econòmics d'un continent asiàtic convertit en una fàbrica del món poc garantista amb els drets socials també apel·len l'audiència occidental preocupada per la preeminència del mercat sobre la dignitat de les vides. El tràfic de persones o l'explotació econòmica extrema són les materialitzacions més monstruoses d'aquesta realitat.

LA DESAPARICIÓ QUE NO IMPORTAVA NINGÚ

A Land Imagined, guardonada amb el premi a la millor pel·lícula del Festival de Locarno, és un exemple de thriller amb les dinàmiques més brutals del món contemporani de rerefons. El seu punt de partida és la desaparició d'un treballador xinès, explotat per una empresa que es dedica a guanyar metres a la costa per satisfer les necessitats expansionistes de Singapur. Un detectiu s'implicarà en la investigació d'aquest *ningú* i això provocarà un malestar general: dels homes que ocupen Wang, dels seus companys i del mateix company de l'agent.

Algunes cineastes representen la vida com una cursa pel lloc de treball

Fa uns anys, Na Hong-jin (*The Chaser*) explorava a *The Yellow Sea* un dels horrors del món globalitzat: la possibilitat que una persona desaparegui sense deixar rastre, a milers de quilòmetres dels seus éssers estimats, com un bri de pols perdut (i esclafat) entre els engranatges del capitalisme internacional. Ho feia en forma de thriller violentíssim amb esclats dramàtics, o de drama amb esclats de violència, sobre la

A 'Alpha: The Right to Kill', Brillante Mendoza torna a representar la 'guerra contra la droga' filipina

'El lago del ganso salvaje', un 'neo-noir' estilitzat ambientat a la Xina contemporània

cercadesesperada d'un migrant econòmic a part del seu marit. El singapurès Yeo Siew Hua tracta una altra història de desapareguts com un thriller oníric i voluntàriament desconcertant. La posada en escena d'*A Land Imagined*, cerebral i distant, fricciona amb alguns moments irracionalistes que poden remetre a l'obra de David Lynch (*Twin Peaks*, *Mulholland Drive*). Alguns enigmes i jocs de mans de prestidigitador decoren un viatge que també ens parla de realitats tangibles i materialíssimes: la lletjor, el metall, el lúgic del desenvolupisme econòmic, la seva naturalesa depredadora de recursos i vides.

A Land Imagined pot ser no aprofundeix en alguns dels seus fils temàtics, com el neoesclavisme que pateixen uns protagonistes que perden el seu passaport a mans d'un ocupador que és alhora el seu creditor, però ofereix una experiència suggeridora i difícilment oblidable. En aquest sentit, pot remetre a l'aclamada *Parásitos*, del sud-coreà Bong Joon-ho, que es projectarà dins de la secció Recull del Any. L'autor de *The Host* ha signat una obra que fa esclatar les fronteres entre

gèneres cinematogràfics i projecta la voluntat de sorprendre l'audiència amb una kafkiana muntanyarussa que inclou cops d'efecte brutals. Bong havia tractat la desigualtat econòmica en clau de distopia futurista a *Snowpiercer*, i en aquesta ocasió s'ha acostat al fenomen en una clau menys fantàstica i més contemporània. Quan un jove de classe baixa es postula com a professor d'idiomes d'una adolescent benestant, és conscient que aconseguir-la feina requereix una certa ficció d'igualtat social. El fingiment inicial del noi deriva en un crescendo de situacions enraredes.

CRIMINALS I POLICIES

Altres propostes del festival s'endinsen més clarament en els codis de la narrativa criminal. *El lago del ganso salvaje* és un extraordinari noir xinès d'ambientació contemporània que connecta amb els clàssics del gènere mitjançant una estilització atmosfèrica de fatalitat. Un home fugitiu es troba amb una dona de motivacions incertes en una estació i comença a explicar-li fragments dels esdeveniments que

l'han dut fins allà. El realitzador Yinan Diao, responsable de *Black Coal*, esquitxa la narració de *flashbacks* i cultiva un cert to abatut. Els protagonistes treballen en organitzacions criminals, però també són persones ferides que intenten tenir algun gest de generositat, encara que neixi de la desesperació i la derrota.

La sagnant guerra contra la droga del president filipí Duterte torna a les pantalles

L'obra de Yinan pot remetre a les propostes més properes al cinema negre del realitzador Jia Zhang-Ke (*Un toque de violencia*, *La ceniza es el blanco más puro*). També ho pot fer el drama *Largo viaje hacia la noche*, també estilitzadíssim, també creador d'un estat d'ànim melancòlic, que es podrà veure a la secció antològica del festival. Com *A Land Imagined*, aquest film de Bi Gan parteix de la cerca d'una persona esvaïda... i usa les imatgeries oníques, aquesta vegada al servei d'una mena d'adaptació psicologista del surrealisme pop lynchian. La llarguíssima escena final de la pel·lícula, un desafiament tècnic que pretén accentuar la immersió del públic, ha estat una de les més comentades en el circuit del cinema d'autor recent.

A *El lago del ganso salvaje*, els bàndols dels criminals i dels agents policials estan ben delimitats encara que el seu autor tracti els primers amb

una certa empatia. A *Alpha, the Right to Kill*, en canvi, les fronteres s'esvaeixen en una trama que inclou corrupcions. El director filipí Brillante Mendoza (*Serbis*, *Kinatay*) ha tornat a dur a les pantalles la sagnant guerra contra la droga decretada pel president Rodrigo Duterte. Ho fa després que la seva sèrie de televisió *AMO* rebés crítiques d'algunes comentaristes per oferir una visió massa complaent d'unes actuacions policials sota sospita: s'han arribat a calcular 27 morts diàries en mans d'agents en els primers mil dies de campanya contra el narcotràfic.

VERNÍS D'INTRIGA PER A UNA PRECIOSITAT INCLASSIFICABLE

La premissa d'*El huevo de dinosaurio* sembla anticipar-nos un altre relat policial-criminal: dos homes en automòbil troben un cadàver a l'estepa i un jove agent ha de vigilar el cos mentre els seus companys van a buscar el forense. En realitat, la narració posterior s'allunya dels codis de la intriga i, en realitat, de qualsevol altre gènere cinematogràfic. El cineasta mongol Wang Quan'an ens mostra petits fragments de vida, protagonitzats pel policia i per una pastora que l'ajuda a passar una nit de fred i vent al ras, a través d'un dispositiu formal delicadíssim.

La inventiva en la creació d'imatges i la llibertat en l'ús del temps narratiu s'imposa a la mera funcionalitat. I torna a brillar el Wang esteticista que empra il·luminacions atípiques de manera suggeridora i, en moltes ocasions, inusualment plàstica: els paisatges a contrallum del Sol, els esclats d'una foguera al vent que ens tapen i desvetllen alternativament els cossos dels protagonistes... El resultat és una altra meravella de l'autor de *La boda de Tuya*.

La desaparició d'un migrant econòmic pren la forma d'una intriga desconcertant al film 'A Land Imagined'

L'Afganistan dels talibans en un film d'animació

En un festival de cinema asiàtic no pot faltar l'anime japonès, representat per dues fantasies com *El tiempo contigo* i *The Wonderland*, però aquestes no són les úniques pel·lícules d'animació que es projectaran a CineBaix: *Las golondrinas de Kabul* també formarà part del Festival de Cinema Asiàtic. Es tracta d'una adaptació de la novel·la homònima signada per l'escriptor algerià Yasmina Chandra, que ens trasllada a l'Afganistan governat pel règim fonamentalista talibà. La casualitat fa que s'encreuin les vides d'un carceller, la seva dona malalta i un jove matrimoni ofegat pel fonamentalisme. El tarannà el·líptic i poètic del film pot friccionar amb la duresa del món que representa, però alhora contribueix a potenciar l'impacte emocional de la narració.

PUBLICACIÓ EDITADA CONJUNTAMENT PER CINEBAIX I LA DIRECTA

13a edició **MC**
LA MOSTRA
DE CINEBAIX

CineBaix
www.cinebaix.com
C. Joan Batllori, 21
08980 Sant Feliu de Llobregat
936 661 859

La Directa
www.directa.cat
directa@directa.cat
FACEBOOK: La Directa - TWITTER: @La_Directa
Rierad'Escuder, 38, nau 1, planta 1. 08028 Barcelona
661 493 117 - 935 270 982

CORRECCIÓ:
Èlia Olivan
FOTOGRAFIA:
Victor Serri
MAQUETACIÓ:
Roger Costa Puyal
EDICIÓ:
Jesús Rodríguez
PORTADA:
Roser Pineda

cartellera

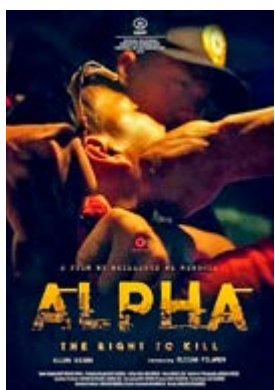
A Letter to the President / Namai ba rahis gomhor

ROYA SADAT - Afganistan, 2017 - 83 min - Ficció / Drama - DARI, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

La Soraya, condemnada a la pena capital a la força, camina cap a la mort mentre el president llegeix la seva llarga carta, en què li demana que li perdoni la vida. Al mateix temps, sense saber el destí de la seva mare, els seus fills juguen al jardí, mentre que en Behzad es castiga a si mateix perquè se sent la causa de tots els problemes. Si la Soraya és executada, els seus fills seran atesos pel seu avi, un mafios.

Alpha: The Right to Kill

BRILLANTE MENDOZA - Filipines, 2018 - 94 min - Ficció / Crim, thriller - FILIPÍ I TAGÀLOG, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Amb el rerefons de les enèrgiques mesures del govern per lluitar contra les drogues il·legals, la policia, liderada pels SWAT, el cos d'elit, porta a terme una operació per arrestar l'Abel, un important distribuïdor de metamfetamina, amb el sergent Moisés Espino i el seu confident Elijah. Una violenta batalla esclata entre els SWAT i els homes de l'Abel en un barri de barraques. L'Abel fuig emportant-se diners i metamfetamines. Els SWAT el maten, però abans que els investigadors irrompin al lloc dels fets, l'Espino roba la bossa de l'Abel.

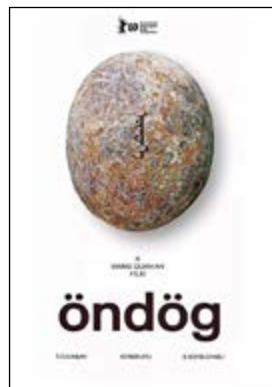
Bhonsle

DEVASHISH MAKHIJA - Índia, 2018 - 128 min - Ficció / Drama - HINDI, AMB SUBTÍTOLS EN CATALÀ

En una ciutat de l'estat densament poblat de Maharashtra, a l'Índia occidental, la gent es prepara per al gran banquet anual en homenatge a Ganesha, el déu de la saviesa, la prosperitat i la felicitat, amb cap d'elefant. Al mateix temps, però, això també comporta tensions cada cop més violentes entre el grup ètnic dominant dels marathi i els immigrants bihari. En Bhonsle, un policia recentment acomiadat, s'ho mira amb resignació.

El huevo del dinosaurio / Öndög

WANG QUAN'AN - Xina i Mongòlia, 2019 - 100 min - Ficció / Drama - MONGOL, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Una dona és trobada assassinada a l'estepa de Mongòlia. Durant una nit, un policia jove i inexpert ha de custodiar l'escena del crim. Atès que desconeix els perills del lloc, li envien una pastora local per protegir-lo a ell i el cadàver. Es tracta d'una dona resoluta, d'uns trenta i tants anys, que sap com manejar un rifle i espantar els llops. Ella s'encarrega d'encendre una foguera per combatre el fred. L'alcohol també ajuda a aquest propòsit, així com la proximitat dels cossos que la dona propicia.

Still Human / Lun lok yan

OLIVER CHAN - Hong Kong, 2018 - 115 min - Ficció / Drama - CANTONÈS, ANGLÈS I TAGÀLOG, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Un home discapacitat coneix la seva nova assistent domèstica, una noia acabada d'arribar de les Filipines, on deixa una vida que no volia. Mentre viuen junts sota el mateix sostre, van començant a conèixer-se millor alhora que es coneixen a si mateixos.

Hasta siempre, hijo mío / Di jiu tian chang

WANG XIAOSHUAI - Xina, 2019 - 185 min - Ficció / Drama - MANDARÍ, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

El Yaoyun i la Liyun són un matrimoni que creuen haver-ho perdut tot. El seu fill va morir després d'ofegar-se tràgicament. Anys més tard, la parella va decidir adoptar en Liu Xing, un jove que, però, no ha aconseguit reconfortar-los de la forma que esperaven. Per si no n'hi hagués prou, en Xing decideix desaparèixer i allunyar-se dels que, per a ell, són uns "pares estrangers". El desolat matrimoni es perd en els seus records mentre espera una única cosa en les seves vides: fer-se prou vells per deixar que el dolor sigui una cosa del passat.

Largo viaje hacia la noche / Diqiu zuihou de yewan

BI GAN - Xina i Estat francès, 2018 - 138 min - Ficció / Drama, misteri - MANDARÍ, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

En Luo Hongwu és un home que torna a Kaili, la seva llar i ciutat d'on se'n va anar fa dotze anys. El motiu del seu retorn són els records d'una seductora i enigmàtica dona: una dona que ell va estimar i no ha estat capaç d'oblidar. Decidit a trobar-la, en Hongwu comença una recerca en la qual es barrejaran el passat i el present, la realitat i el món del somni.

Las golondrinas de Kabul / Les Hirondelles de

Kaboul

ZABOU BREITMAN, ELÉA GOBBÉ-MÉVELLEC - Estat francès, Luxemburg i Suïssa, 2019 - 81 min - Animació / Drama social - FRANCÈS, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

Estiu de 1998. Kabul és una ciutat en ruïnes ocupada pels talibans. En Mohsen i la Zunaira són dos adolescents que s'han enamorat tot i viure en un entorn ple de violència i misèria. Encara que van sobreviure dia a dia, un acte irresponsable d'en Mohsen canviarà les seves vides per sempre.

Parásitos / Gisaengchung

BONG JOON HO - Corea del Sud, 2019 - 132 min - Ficció / Comèdia negra - COREÀ I ANGLÈS, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ

En Ki-taek és el patriarca d'una família pobre que malviu en un pis baix a Seül, pagant les factures a força de treballs precaris i robant el wifi dels veïns. La seva situació canvia un dia en què el seu fill aconsegueix que el recomanin per donar classes particulars d'anglès a casa dels Park. El jove aconseguirà guanyar-se la confiança de la senyora de la casa, i així anirà introduint, a poc a poc, la resta dels seus familiars en diferents treballs del servei domèstic. Serà el començament d'un engranatge incontrolable, del qual ningú sortirà realment indemne.

The Farewell

LULU WANG - Xina i Estats Units, 2019 - 101 min - Ficció / Comèdia dramàtica basada en fets reals **MANDARÍ, ANGLÈS, JAPONÈS I ITALIÀ, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ**

La Billi és una dona, de nacionalitat xinesoamericana, que torna al seu país natal quan s'assabenta que la seva àvia pateix un càncer terminal. Les coses només milloren quan s'ado-

na que la seva família sabia que la dona tenia aquesta malaltia i havia decidit ocultar-ho. La Billi ha de deixar aquests problemes de banda per participar en un casament familiar que resultarà ser l'últim gran esdeveniment en el qual hi haurà la seva àvia.

The Wonderland / Bâsudê wandârando

KEIICHI HARA - Japó, 2019 - 115 min - Animació / Fantàstic - **DOBLADA EN CASTELLÀ**

L'Akane és una nena amb poca confiança en si mateixa. Just el dia abans del seu aniversari coneix l'Hi-pòcrates, un misteriós alquimista, i el seu ajudant Pipo. Tots dos tenen una missió important: salvar Wonderland, un acolorit

món que està en perill. Junts posaran el rumb cap a Wonderland, i els seus habitants consideraran l'Akane com la salvadora del seu món.

Una tierra imaginada / A Land Imagined / Huan tu

SIEW HUA YEO - Estat francès, Holanda i Singapur, 2018 - 95 min - Ficció / Drama, misteri - **BENGALÍ, ANGLÈS I MANDARÍ, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ**

En Wang, un treballador xinès que viu a l'àrea industrial de Singapur, pateix un accident a la feina i està ansiós per la repatriació.

Incapaç de dormir, comença a freqüentar un cibercafé enmig de la nit. Amb l'esperança de trobar alguna forma de contacte humà en una terra que el fa sentir alienat, fa una amistat en línia que acaba sent molt més sinistral del que s'esperava. Quan en Wang desapareix sobtadament, el policia Lok és cridat a investigar la història i descobrirà una veritat inesperada.

El lago del ganso salvaje / Nan Fang Che Zhan De Ju Hui / The Wild Goose Lake

DIAO YINAN - Xina i Estat francès, 2019 - 117 min - Ficció / Crim - **XINÈS, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ**

En Zhou Zenong és un gàngster que, acabat de sortir de la presó, es converteix en fugitiu després d'una reunió de bandes que acaba amb la mort d'un policia. Tractant

d'amagar-se mentre es recupera de les ferides, en Zhou es troba amb la Liu Aiai, una prostituta que pot haver estat enviada per ajudar-lo, o bé per lliurar-lo al capità de la policia a canvi d'una abundant suma. Perseguit per les bandes i per un dispositiu policial que sembla abastar tota la ciutat, en Zhou haurà d'enfrontar-se als límits del que està disposat a sacrificar tant per aquesta estranya com per la família que va deixar enrere.

El tiempo contigo / Tenki no ko / Weathering with You

MAKOTO SHINKAI - Japó, 2019 - 114 min - Animació / Drama, fantasia - **DOBLADA EN CASTELLÀ**

En Hodaka Morishima és un estudiant d'institut que viu en una illa remota. Un dia, decideix mudar-se a Tòquio. Les coses, però, no van bé. En Hodaka es queda sense diners i viu com pot i en una absoluta

solitud. Llavors, és contractat com a redactor en una revista misteriosa. Però el veritable enigma és que els dies posteriors a la seva contractació han estat marcats per una intensa pluja. Tot això canvia quan el jove coneix la Hina Amano, una noia que té un poder que pot fer que la pluja pari i la llum torni a la ciutat.

LA MOSTRA EDUCA (per a centres educatius)

Sui Dhaaga: Made in India

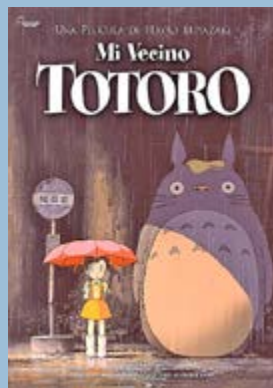

SHARAT KATARIYA - Índia, 2018 - 122 min - Ficció / Comèdia dramàtica, música - **HINDI, AMB SUBTÍTOLS EN CASTELLÀ**

En una petita ciutat al cor de l'Índia viu en Mauji amb la seva dona Mamta. En Mauji és un jove de família humil a l'atur que llui-

ta per trobar la seva passió. La Mamta és una jove brodadora que somia fer-se un nom i aconseguir el respecte de la societat. Les seves vides fan un gir quan decideixen emprendre un taller tèxtil a l'Índia i creen el sentiment d'orgull del producte "made in Índia".

Mi vecino Totoro / Tonari no Totoro

HAYAO MIYAZAKI - Japó, 1988 - 86 min - Animació / Fantasia - **DOBLADA EN CASTELLÀ**

Als anys cinquanta, una família japonesa es trasllada al camp. Les dues filles, la Satsuki i la Mei, fan amistat amb en Totoro, un esperit de bosc. El pare és un professor uni-

versitari que estimula la imaginació de les seves filles relatant-los rondalles i històries màgiques sobre follets, fantasmes i esperits protectors de les llars, mentre la mare està malalta a l'hospital.

Tanna

MARTIN BUTLER, BENTLEY DEAN - Austràlia i Vanuatu, 2015 - 104 min - Ficció / Drama, aventura, romanç - **DOBLADA EN CASTELLÀ**

Drama romàntic basat en fets reals sobre el poble indígena Tanna, a la república de Vanuatu, un petit país que es troba a la

Polinèsia del Pacífic, i centrat en la història de l'amor prohibit que sorgeix entre una jove del poblat que s'enamora del net del cap de la tribu.

El baló d'oxigen que va canviar el cinema de Hong Kong

Vint anys després del final del període colonial britànic, la producció de pel·lícules ha caigut en picat però les obres orientades a l'audiència del mercat xinès injecten quantitats multimilionàries al sector

Ignasi Franch
@IGNASIFRANCH

Un editorial publicat el mes d'abril al diari de Hong Kong *South China Morning Post* resultava significatiu de la preocupació crònica per la salut del cinema d'aquesta regió administrativa. El text parlava de l'oportunitat de "reviure la indústria del cinema" local, assumint que està en crisi, a través de la flexibilització de les normes aplicades a les coproduccions amb la Xina continental.

Quan la indústria del antigacolòniabritànicatreballa amb aquest model, el film resultant acaba tenint les portes obertes a un mercat multimilionari... a canvi d'incorporar trames específiques i intèrprets del gust del gegant asiàtic. L'editorial del *South China Morning Post* anticipava la flexibilització d'aquestes normes. S'hi afirmava que l'aliança entre les dues indústries audiovisuals havia comportat una dependència hongkonesa vers l'enorme audiència del nord de la frontera. "Tants i agrada com si no, l'auge del entreteniment al continent s'ha convertit en el salvavides de la indústria del cinema local", s'hi afirmava.

HISTÒRIES D'UNA DESAFECCIÓ

En realitat, la situació és força complexa. Quan Hong Kong va deixar d'estar sota control britànic l'1 de juliol de 1997, el seu cinema estava entrant en crisi. Els anys vuitanta havien estat uns anys d'esclat en què una indústria modernitzada exportava vigorosos thrillers d'acció (*El asesino*, *Full Contact*) i suggeridores fantasies d'època (*Una historia china de fantasmas*, *La novia del cabello blanco*) als videoclubs d'arreu del món. Després de l'auge, havia arribat una certa decadència. La majoria de realitzadors destacats de cinema comercial van iniciar aventures americanes més o menys duradores, amb John Woo (*Misión: Imposible II*) al capdavant dels Tsui Hark (*En el ojo del huracán*), Ringo Lam (*Replicant*) i companyia. Fins i tot autors de cinema dramàtic com Wayne Wang (*Smoke*) o Wong Kar-wai (*My blueberry nights*) van dirigir films als Estats Units.

En aquest context de fuga de talents consagrats, la possibilitat d'obrir-se un mercat en gran expansió i culturalment pròxim resultava una oportunitat atractiva -encara que el procés estigués marcat per la por a l'assimilació. Durant els vint anys posteriors, la manera de percebre els efectes de la reunificació progressiva depèn del punt de vista i de la conjuntura de cada moment. Es barregen les consideracions sobre els volums

de negoci (el territori autònom ha sortit guanyant quan s'extraheixen blockbusters: *Operation Red Sea* ha generat 500 milions de dòlars al continent, mentre que el film hongkoguès més exitós de la història va recaptar al voltant de 8 milions a la regió administrativa especial) o la generació d'ocupació (molts rodatges ara tenen lloc a la Xina continental, on els costos laborals són menors). En tot cas, ha tingut lloc un fort descens de l'activitat sectorial: Hong Kong produïa anualment 400 films a mitjans de la dècada dels noranta i actualment en produeix al voltant de 60.

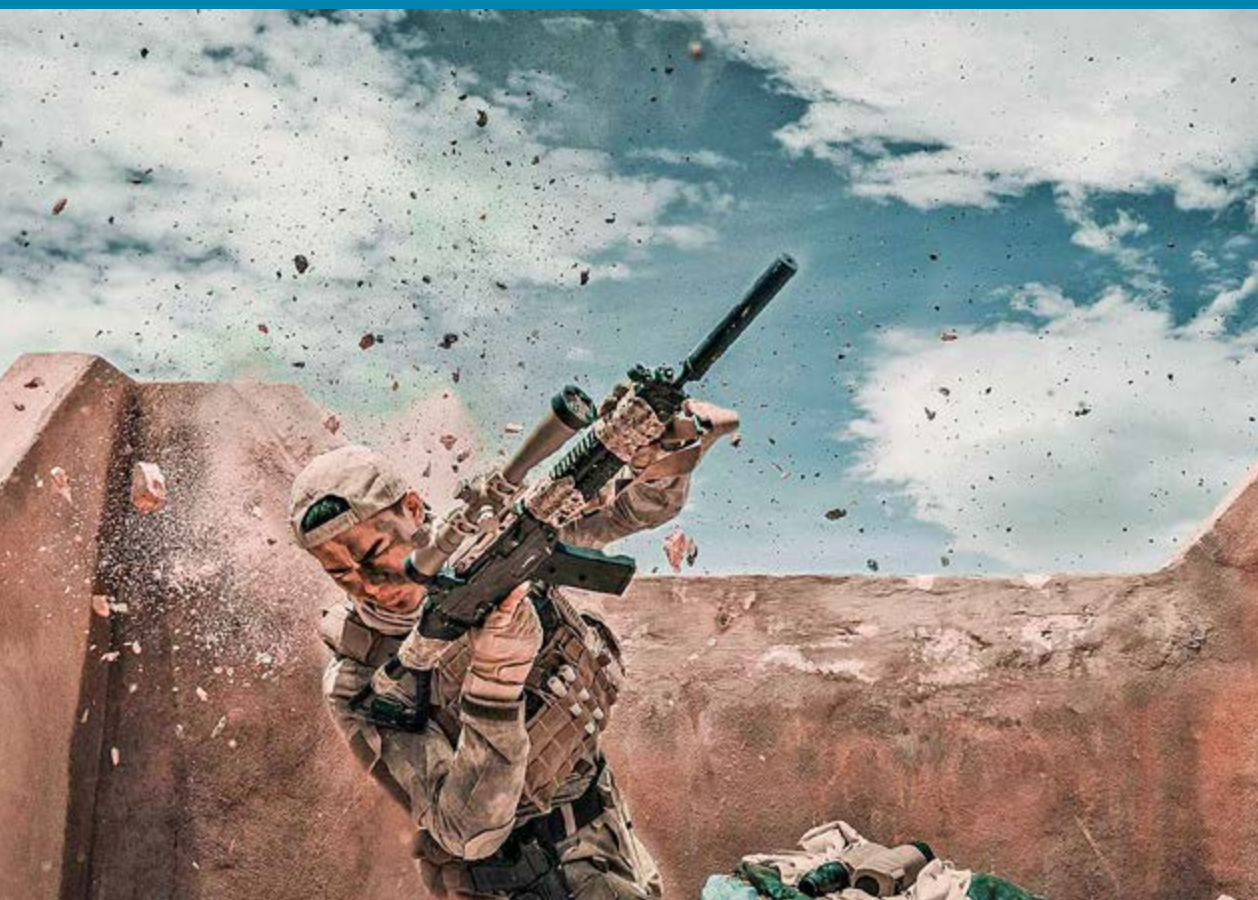
Hong Kong feia anualment 400 films als anys noranta i ara en produeix uns 60

Un tòpic habitual en els debats de futur és la necessitat de restablir els vincles amb l'audiència local. Les dades evidencien una pèrdua de pes comercial de les obres autòctones. Si als anys vuitanta i noranta era habitual que competissin amb els èxits estatunidencs, ara és molt inusual que se situïn entre les deu pel·lícules més taquilleres de l'any: cinc films ho van aconseguir el 1996; entre 2016 i 2019 només ho han aconseguit tres, segons dades del web Box Office Mojo. I els índexs històricament baixos d'aprovació dels cossos policials, derivats de les actuacions contra les protestes ciutadanes a la metròpoli, no ajuden a visualitzar un horitzó de recuperació. Perquè el cinema de lladres i serenos ha estat un eix de l'audiovisual de l'antiga colònia britànica.

EL 'MAINSTREAM' HONGKONGUÈS, EN UNA GÀBIA DAURADA

Un dels perills de la reunificació gradual era que el cinema local perdés part de la seva identitat, atesa la cura amb què s'han de tractar la corrupció, el narcotràfic o la història nacional per no despertar la censura. La llibertat creativa en la realització era un altre àmbit on provar els límits de l'aplicació del lema "un país, dos sistemes" amb què el govern de Pequín va resumir la seva posició oficial sobre els retorns de Hong Kong i Macau: una certa màniga ampla perquè la Xina

A 'Operation Red Sea' el realitzador Dante Lam posa l'artesanía del cinema d'acció de l'antiga colònia al servei de l'agenda política xinesa

'El asesino', de John Woo, un títol referencial de l'edat d'or de l'audiovisual hongkonguès

'The White Storm 2', un exemple de producció de cost elevat que requereix l'enorme mercat xinès per esdevenir rendible

continental convisqués sense xocs culturals amb les dues antigues colònies europees.

La Xina, però, té el poder que li atorga una audiència nombrosíssima. Fins i tot els grans estudis de Hollywood adapten algunes de les seves superproduccions a la idiosincràsia i la censura xinesa per motius comercials. Les més grans preparen muntatges alternatius (censurats, en el cas de *Logan*; expandits amb escenes per al públic asiàtic, en el cas de *Transformers: El últim caballero*) i arriben a reformular projectes sencers (una invasió xinesa dels Estats Units es va convertir, amb el film a mig fer, en un increïble atac nord-coreà a *Amanecer rojo*) per mantenir obertes les portes del segon mercat cinematogràfic mundial. En aquest context, resulta previsible que la indústria de Hong Kong tracti amb guants de seda qualsevol matèria políticament sensible. I que multitud de cineastes optin per treballar dins d'una mena de gàbia d'aurada.

Les posicions crítiques provenen de fonts que guarden l'anonimat, d'alguns pesos pesants especialment agosarats o bé de cineastes independents

que no depenen de les injeccions econòmiques del continent. És el cas del realitzador Amos Why, un professor universitari que ha realitzat dos llargmetratges i que dimensiona la llibertat que actualment ofereix l'antiga colònia: "Amenys que vulguis explorar el mercat xinès, pots fer tot el que vulguis", va declarar al mitjà local *Zolima City Mag* quan presentava el seu darrer llargmetratge, *Napping kid*.

Altres miren de navegar com poden les possibles contradiccions. Un dels principals directors del Hong Kong posterior a la diàspora de talents, el prolífic Herman Yau, ha publicat una tesi doctoral sobre la censura. Yau desprèn una certa imatge de lliurepensador i lamenta (amb resignació i aparent bon humor) la lentitud de la censura de Pequín. La seva filmografia integra molts projectes de cost moderat i també films que depenen finançament de la resposta al nord de la frontera. *The White Storm 2*, un relat sobre les lluites contra la droga a l'Àsia, va costar uns 25 milions de dòlars i n'ha recaptat 3 a Hong Kong i 192 a la Xina. Com als Estats Units i arreu del món, la llibertat creativa sol ser inversament proporcional a la inversió, també per dinàmiques de funcionament. La Xina continental no empra un sistema de classificació per edats, malgrat que es va anunciar la definició d'un model fa més de quinze anys. Encara que s'hagin emprat recursos

El prolífic Herman Yau ha publicat una tesi doctoral sobre la censura

com advertències de continguts per a mares i pares, teòricament totes les obres han de ser aptes per a tots els públics i això implica rebaixar el to en les trames amb violència i sexe.

Yau combina obres poc problemàtiques políticament amb narracions que poden interpretar-se com a crítiques encobertes. *The Mobfathers*, la història d'un delinqüent que es presenta a unes eleccions per esdevenir cap mafiós, podia llegir-se com una sàtira de la manera com s'escull el cap de govern de Hong Kong. Els jocs d'equilibris del cineasta resulten comprensibles atesa la situació d'un dels seus col·laboradors habituals: l'interpret Anthony Wong afirma que pateix represàlies laborals per donar suport públic a l'onada de protestes polítiques del 2014 a Hong Kong.

Altres conciutadans de Yau, en canvi, han liderat films que encaixen perfectament amb el cinema xinès que competeix en agressivitat patriòtica amb el Hollywood del reaganisme. Dante Lam, que va ser ajudant de direcció de Johnnie To al Hong Kong britànic, ha signat *Operation Mekong* i l'esmentada *Operation Red Sea*. El seu díptic sintonitza amb el model geoestratègic del govern de Xi Jinping (que vol situar el país asiàtic com una força protagonista en el manteniment de la seguretat internacional i trencar amb la geopolítica monopolar), sense desprendre l'aroma propagandístic desfermat d'obres directíssimament impulsades per l'exèrcit com *Sky Hunter*, una mena de *Top Gun* on la Xina esdevé l'agent estabilitzador d'una república exsoviètica. El realitzador va aportar l'astúcia en la confecció de films d'acció atractius que ha caracteritzat la indústria local, ara conscientment al servei d'una agenda política.

Un poble aborigen d'Austràlia protegeix arbres sagrats amenaçats

Amb tres campaments, la comunitat djab wurrung vol evitar la tala d'uns 260 arbres, alguns dels quals són "arbres de naixement", que han estat lloc de part durant cinquanta generacions

Anna Molas Closas @Anna_Molas
Albert Cruz Gispert

Ja fa més de divuit mesos que la comunitat aborigen djab wurrung acampa de forma permanent als afores d'Ararat (Victòria, Austràlia) per protegir els seus arbres sagrats d'una tala imminent. Al campament principal, les tasques diàries es reparteixen entre les voluntàries: mentre algunes cuinen *pancakes* i ous remenats per a tothom, altres es relleven els torns de vigilància. La gent es reuneix al voltant del foc, un dels pocs espais on escapar del fred de l'hivern australià. Els llocs més còmodes se cedeixen a la gent gran de la comunitat, que aprofita per explicar històries relacionades amb el lloc i els motius de la protesta a les persones que han vingut d'arreu a donar-los suport. Un d'ells ensenya orgullós la primera plana d'un important diari australià. A la portada, la fotografia de Zellenach Djab Mara, portaveu i cofundador de l'Ambaixada Djab Wurrung, conduint una cerimònia davant de l'arbre sagrat que hi ha al campament. La mateixa cerimònia es

Els volen talar per ampliar l'autovia de Melbourne a Adelaide

repeteix gairebé cada dia per donar la benvinguda a les persones que arriben al camp. Quan li preguntem com valora el suport rebut, respon emocionat: "La resistència i la gent que ve aquí és molt forta i molt potent. Ens arriba molta energia. Hi ha molts esperits, molta gent de tot el món, i això ens dona esperança. Ens fa sentir que som forts".

D'aquesta manera s'intenta protegir uns 260 eucaliptus especialment rellevants dins el patrimoni cultural de la comunitat djab wurrung. El govern de Victòria té la intenció de talar-los per dur a terme l'ampliació de l'autovia de l'oest, ruta principal entre Melbourne i Adelaide. En el tram conflictiu, d'uns dotze quilòmetres, s'han aixecat tres campaments al voltant dels arbres més emblemàtics. Alguns d'ells són arbres de naixement, i tenen un vincle molt significatiu amb les dones de la comunitat per ser els llocs on es donava a llum. Al primer campament, per exemple, les tendes s'agrupen a prop de l'Arbre

Àvia, un espectacular eucaliptus de 800 anys amb una cavitat al peu del tronc que ha vist néixer unes cinquanta generacions. Altres arbres, en canvi, estan relacionats amb els recursos del territori, com l'Arbre Avi, que durant 700 anys ha marcat l'entrada de l'hospital de la comunitat, una zona fèrtil en plantes medicinals.

Tots aquests arbres tenen un paper rellevant dins la *songline* aborigen (cançons que funcionen com a mapes) que recorre el territori djab wurrung. Quan els membres de la comunitat es desplacen a través d'aquesta *songline*, els arbres s'utilitzen com a punts de referència. L'Arbre de les Direccions, per exemple, ha estat utilitzat durant generacions per conduir els pobles a través d'aquesta ruta. D'altra banda, els mateixos arbres, juntament amb cançons, rituals i danses, contenen informació acumulada durant segles sobre diversos aspectes de la cultura dels pobles aborígens, com ara els recursos disponibles al territori i les maneres de viure-hi en harmonia. Així doncs, les *songlines*, i per tant els elements del paisatge que en formen part, han estat una peça clau en la transmissió de coneixements de generació en generació durant els més de 40.000 anys que es calcula que els pobles aborígens habiten Austràlia.

MENYS ARBRES, MÉS COTXES

El projecte d'ampliació de l'autovia preveu duplicar de dos a quatre el nombre de carrils en aquest tram situat uns 200 quilòmetres a l'oest de Melbourne. El govern de Victòria argumenta que ja va obtenir el consentiment de la comunitat aborigen a través de l'associació Partit Aborigen Registrat de Martang, que, tot i no incloure cap membre de la comunitat djab wurrung, el 2013 va aprovar el pla de gestió del patrimoni cultural. Efectivament, el sistema de representació dels pobles aborígens a Victòria és un dels nuclis problemàtics de la qüestió. Només les associacions aborígens registrades, anomenades RAP per les sigles en anglès, són reconegudes oficialment com a representants dels pobles aborígens. Així, només 12 RAP representen actualment les 38 nacions presents a Victòria. El Consell de Patrimoni Aborigen de Victòria (VAHC, per les sigles en anglès) és l'òrgan suposadament independent encarregat d'atorgar l'estatus de RAP, però és el govern qui n'escull els membres del comitè. L'enorme falta de transparència és alarmant tenint en compte que les RAP tenen autoritat sobre els territoris que representen i reben milions de dòlars de finançament per part del govern. El territori djab wurrung, per exemple, ha estat en disputa des de 2011 entre les associacions Eastern Maar i Martang, fins que aquesta última es va desregistrar l'agost passat. Cap d'aquests grups, però, representen la comunitat djab wurrung.

Cartells a l'entrada del campament principal, també conegut com a Ambaixada Djab Wurrung / ALBERT CRUZ

L'associació Martang, que va donar llum verda al projecte, no només va desestimar durant anys les sol·licituds d'entrada de nous membres, sinó que va rebre més d'un milió de dòlars australians per gestionar i compensar l'expansió de l'autovia.

Davant la notificació de desallotjament immediat que va entrar en vigor el 22 d'agost, les mostres de su-

El Tribunal Federal ha instat l'executiu a tenir en compte la importància cultural dels arbres

portil'atenció mediàtica es van multiplicar arreu d'Austràlia. El govern va decidir obrir un procés de negociació entre les parts, mentre els equips tècnics començaven les avaluacions acompanyats d'un fort desplegament

policial i de seguretat privada. El 3 d'octubre, una nota de premsa dels djab wurrung celebrava la primera victòria tangible de la protesta: les obres començarien als primers 2,5 kilòmetres dels 12 en disputa, amb la condició de no fer servir maquinària pesant, mentre que en la següent trobada, fixada pel 3 de desembre, es discutiria el pla elaborat per membres dels djab wurrung que proposava desviar l'autopista cap al nord per no malmetre la resta d'arbres. Tot i així, el govern va trencar la treva una setmana després accedint al territori amb maquinària pesant, aprofitant que el nombre de persones als camps havia disminuït a causa de l'acord. Avui dia, els campaments segueixen resistint la temptativa del govern de començar les obres al segon tram.

IRREGULARITATS CONSTATADES

L'esperança, però, ha tornat finalment a la banda djab wurrung quan el 6 de desembre el Tribunal Federal d'Austràlia es va pronunciar sobre un recurs en el qual es denunciaven irregularitats en la fase documental del projecte, ja que no es va tenir en compte l'informe on s'explicava la importància cultural dels arbres. El tribunal insta ara el govern a incloure el document en l'elaboració del pla de les obres. Aquesta resolució implica que el projec-

te sencer s'haurà de revalorar abans de continuar.

La protesta ha agafat especial rellevància, ja que el govern de Victòria està intentant, al mateix temps, negociar el que seria el primer tractat amb la comunitat aborigen a tot Austràlia. Així, el hashtag #NoTreesNoTreaty ('Sense arbres no hi ha tractat') s'ha convertit en un dels emblemes de la protesta.

Actualment, Austràlia és l'únic país de la Commonwealth que no ha signat un tractat amb la població nativa. El poble djab wurrung, com altres pobles aborígens, reclama la seva sobirania -i recorda que mai l'han cedit-, així com el reconeixement dels genocidis, la destrucció de patrimoni i els desplaçaments forçats als quals ha estat sotmès des de l'inici de la colonització el 1788. "Mai hi ha hagut un diàleg obert en aquest país", lamenta Zellenach Djab Mara, "després de 150 anys sense tenir res... Bé, què pots negociar si no tens res? No tens res amb què negociar. Vol dir que d'alguna manera estàs manipulat. Vol dir que d'alguna manera estàs oprimat. Vol dir que d'alguna manera estàs suprimit. [...] Mereixem alguna cosa millor com a comunitat, com a persones. Volem més que això i és responsabilitat nostra exigir-ho".

Gujarat i el futur de l'Índia

En aquesta regió fronterera amb el Pakistan copsem cap a on camina un país governat pel partit conservador de l'actual primer ministre, Narendra Modi, enfrontat històricament a la nissaga familiar dels Gandhi

Javier Borràs Arumí

@JBORRASARUMI

"A mi no m'agrada gens Gandhi", ens diu la R., cosa que ens sorprèn. Ella mateixa ens havia recomanat visitar l'asram on el líder de la independència índia va viure durant anys promovent el seu pensament i estil de vida. Quan un hi arriba, es troba un gran pati on hi ha diverses cases d'aspecte senzill i on corren esquiroles d'una banda a l'altra. L'asram de Gandhi és una mena de parèntesi -calmat i turístic- rodejat per la marea humana i de vehicles que és la ciutat d'Ahmedabad, situada a l'estat de Gujarat. Aquí és on va néixer Gandhi. Però la R. sap que jo no he vingut a Ahmedabad per recordar aquest passat. Hi ha una altra figura que també va néixer a Gujarat i que, ara mateix, pot canviar l'Índia d'una manera tan radical com ho va fer Gandhi. I en la direcció oposada. És l'actual primer ministre indi, Narendra Modi.

Agafem un *tuk-tuk* en direcció al centre de la ciutat. La R. va vestida de manera completament occidental i parla molt bé l'anglès. Té més de trenta anys i no està casada -cosa que la fa un blanc de crítiques. Viu amb la seva mare i la seva germana. Té un discurs feminista que sembla cansat, com sabent que tota la vida xocarà amb un mur que no podrà destruir. És d'una casta alta. Fa poc va viatjar sola a Egipte. Li agrada ballar salsa. En les últimes eleccions va votar el conservador i nacionalista hindú Modi. "Perquè?", li pregunto sorpresa. "No creguis que a mi m'agrada Modi", em diu, "però, mira al teu voltant: quantes ciutats de l'Índia estan així desenvolupades? Tota això ho tenim gràcies a ell".

La classe mitjana és un dels puntals del nacionalisme hindú de Modi

La història de Gujarat és una de les més particulars de l'Índia. Com explica el politòleg Robert D. Kaplan en el llibre *Monsoon*, Gujarat ha estat, possiblement, el gran nucli comercial de l'Índia abans que hi arribés el colonialisme europeu. Les rutes marítimes connectaven la regió amb l'Orient Mitjà, el Golf Pèrsic i la costa oriental africana. La tradició mercantil i viatgera no s'ha perdut. Bona part de les migrants índies arreu del món són de Gujarat: a Nova York, per exemple, ho són quasi la meitat. Hi ha una gran classe mitjana -tant a la regió com escampada pel món- que demostra el potencial econòmic de la regió. Una classe mitjana que, de fet, està sent un dels suports clau del nacionalisme hindú de Modi.

Arribem al centre de la ciutat, d'edificis antics i carrers dividits per oficis. És quasi impossible entrar-hi

encotxe. Hi ha contaminació i alhora humitat. Anema sopar en una plaça plena de taules i cadires de plàstic, on es pot tastar el deliciós menjar local i les seves salses magnífiques. En acabar, m'adono que no he tastat res de carn. Gujarat és l'estat de l'Índia on, diuen, hi ha més població vegetariana. D'altra banda, l'alcohol està totalment prohibit. Continuo parlant amb la R. sobre Modi.

"Jo soc l'única de la família que he votat Modi", em diu. "El meu pare, que va morir fa poc, sempre havia donat suport als secularistes del Partit del Congrés. El trobo a faltar. Ell és qui sempre m'animava a viatjar sola encara que fos una dona. Sempre va votar el Congrés". Li pregunto per

què ella no. "El Congrés sempre l'ha dominat la mateixa família. De fet, va ser Gandhi qui els va posar quan l'Índia va aconseguir la independència. Eren i són una elit al marge del poble. De fet, han estat els més autoritaris: Indira Gandhi va suspendre la democràcia als anys setanta. No van solucionar el problema dels musulmans del Caixmir i del Pakistan. Ara sembla que Modi finalment ho farà. A més, amb el Congrés al poder, els indis érem irrelevants internacionalment. Ara ja no ho som". La R. em posa sobre la taula dos temes decisius per entendre l'Índia de Modi: la caiguda del Partit del Congrés i el seu secularisme, per una banda, i la qüestió musulmana, per l'altra. Són dos fenòmens

l·ligats. Són dos pilars sense els quals Modi no podria haver arribat on és ara.

CAIGUDA DEL PARTIT DE GANDHI

El nacionalisme hindú de Modi és la destrucció del consens secularista posterior a la independència, ideat per figures com Mahatma Gandhi o Jawaharlal Nehru del Partit del Congrés. La base del projecte secularista era que l'Índia fos una democràcia multicultural, on l'hinduisme majoritari mai es pogués imposar a la resta de confessions. Es basava en la tradició plural de l'Índia i en la por als conflictes ètnics. El nacionalisme hindú de Modi, en canvi, considera que aquest model secularista és antinatural i ideat

per unes elits que no tenen en compte la majoria hinduista de la població. Considera que s'ha produït un arraconament de l'hinduisme, tendència que no és més que una continuació del colonialisme mogol i britànic. Si l'Índia vol ser una nació potent i respectada internacionalment, ha de tenir fonaments forts: són els donats per la religió dominant, l'hinduisme.

El xoc entre aquestes dues maneres d'entendre l'Índia es veu de manera crua respecte de la comunitat musulmana que viu al país. L'Índia, recordem, és el tercer país del món amb més creients de l'islam. El secularisme els veu com una part intrínseca de la diversitat índia. El nacionalisme hindú, com els descendents dels mogols que van envair l'Índia fa segles. L'enfrontament amb el

Pakistan, país armat nuclearment i des d'on arriben terroristes per cometre atemptats massius, no fa sinó afegir més tensió. Part de la població índia dubta de la lleialtat real de la musulmana del seu propi país. Moltes d'elles mai deixarien que els seus fills o filles es casessin amb una persona musulmana. Quan els rumors s'escampen i la desconfiança creix, és quan comença la violència entre comunitats. És el que va passar a Gujarat el 2002, quan Modi n'era el governador.

CONVIVÈNCIA I CONFRONTACIÓ

Tot va començar arran de la guerra cultural per reescriure la història del país que ha impulsat el nacionalisme hindú. A Ayodhya, una ciutat del nord, el nacionalisme hindú havia destruït una antiga mesquita on, suposadament, abans hi havia un temple dedicat a la divinitat hinduista de Rama. Segons se deia, la invasió musulmana mogola havia destruït el temple i construït a sobre la mesquita. Nacionalistes hindús van enderrocar la mesquita argumentant que feien una mena de "justícia

En els pogroms interètnics la majoria de morts van ser de la minoria musulmana

històrica". Al cap d'un temps, peregrins hinduistes que tornaven en tren d'Ayodhya a Gujarat van ser cremats vius per membres de la comunitat musulmana, suposadament en represàlia per la destrucció de la mesquita. Es van començar a escampar rumors que l'atac havia estat planificat per terroristes del Pakistan juntament amb col·laboracionistes indis.

A Gujarat van començar a esclatar pogroms interètnics on la majoria de morts van caure sobre la minoria musulmana. Les forces de seguretat quasi no van actuar. Modi era el governador de la regió: posteriorment, se l'ha acusat de deixar que la violència s'escampés i de no haver mostrat mai penediment pels centenars de morts que es van produir aquells dies. Fins i tot hi ha qui l'acusa d'haver posat més llenya al foc perquè tot allò succeís. Com molta violència que succeeix a l'Índia, aconseguir una versió acurada dels fets és quasi impossible.

L'endemà, viatjo fins a la mesquita de Sarkhej Roza, allunyada del centre de la ciutat. Els carrers cada cop són més tranquils. Entro al gran pati davant de la mesquita, on quasi no hi ha gent. Algunes noies xerren tranquil·lament a l'ombra, al costat del gran llac que rodeja la mesquita. Veig una petita edificació on hi ha un parell de famílies assegudes. M'expliquen que allà hi toquen música d'origen sufí cada setmana. M'apropo a les parets de la mesquita i veig l'origen de les seves formes: àrab, persa, hinduista. Són formes que només podien haver nascut aquí. Són part de Gujarat. Són, es vulgui o no, part de l'Índia.

El primer ministre, Narendra Modi, durant una inauguració al metro d'Ahmedabad, a la regió de Gujarat

Una nova capital a **Indonèsia** deixarà Jakarta en segon pla

El president vol construir una ciutat a l'illa de Borneo per traslladar-hi l'epicentre del poder. El projecte rep acusacions de corrupció i crítiques per l'afectació a la població autòctona i a la biodiversitat

Leticia Barrios Trullols

Indonèsia s'unirà a Austràlia, el Brasil, Malàisia, Nigèria, el Kazakhstan i Myanmar en el seu objectiu de crear una nova capital a mida. A finals d'agost de 2019, el govern va anunciar els seus plans per traslladar la capital des de Jakarta fins a la província de Kalimantan Oriental a l'illa de Borneo, a uns 1.200 quilòmetres de distància.

El 1956 el president Sukarno (Kusno Sosrodihardjo Sukarno) fou el primer líder d'Indonèsia a somiar en una capital allunyada del controvertit passat colonial de Jakarta. Aquesta nova ciutat hauria de construir-se al centre geogràfic del país (compost per unes 17.000 illes), per evitar d'aquesta manera l'excessiu centralisme que s'havia atorgat històricament a l'illa de Java. L'any 1957 Sukarno posà les bases de la ciutat de Palangkaraya a la província de Kalimantan Central, també a l'illa de Borneo. No obstant, pocs anys més tard, el president acabà per abandonar el seu ambiciós pla consolidant Jakarta com a indiscutible capital nacional.

L'actual president, Joko Widodo (també conegut com a Jokowi), que aspira a passar a la història per les seves enormes inversions en infraestructures, vol recuperar el somni postergat de Sukarno. A finals del 2020, es començarà la construcció del nou centre de govern, que pretén es conclougui l'any 2024, coincidint amb la fi del segon mandat de Jokowi.

La nova capital, encara sense nom, s'estendrà al llarg de 180.000 hectàrees que envolten actualment les ciutats de Balikpapan i Samarinda. Una primera fase de construcció inclourà unes 200 hectàrees, on es volen instal·lar els principals edificis governamentals. En una segona fase, 40.000 noves hectàrees seran destinades a habitatges -principalment per a funcionari públic-, així com hospitals, escoles i altres equipaments. El govern preveu traslladar quasi la totalitat de ministeris a Kalimantan Oriental,

amb l'excepció de certes competències en finances, que romandrien a Jakarta.

El cost total estimat per a la construcció de la nova capital està previst en 33 bilions de dòlars, dels quals tan sols un 20% seria finançat per recursos públics. La resta s'espera que s'obtingui del aportació de consorcis públicoprivats, d'institucions financeres internacionals i d'ajuda financera exterior. El Japó ja ha mostrat interès a poder col·laborar amb Indonèsia en aquesta ambiciosa fita. Per la seva part, la Xina està exercint pressions per situar-se en una posició avantatjosa a l'hora d'op-
tar a la gestió i construcció d'infraestructures, com les noves rutes ferroviàries que uniran la capital amb altres ciutats de les províncies de Kalimantan.

El cost estimat per a la construcció de la nova capital seria de 33 bilions de dòlars

L'anunci de la nova capital arriba acompanyat de serioses acusacions de corrupció en el si de l'administració indonèsia. Fa poques setmanes, un mitjà del país publicava els generosos beneficis que la família de l'actual ministre de defensa, Prabowo Subianto, obtindria amb la construcció de la nova capital, ja que suposadament ingressaria 48.500 milions de dòlars per la venda de terres de la seva propietat, que segons aquestes informacions se situen dins del perímetre establert per a la construcció de la nova ciutat.

Casos de corrupció i tractes de favor a banda, queda palès que la construcció de la nova capital està generant molta polèmica i són moltes les veus

Vista panoràmica dels edificis comercials i residencials de Jakarta Central

crítiques que posen en dubte els motius que esgrimeix Jokowi per haver accelerat la construcció coincidint amb el seu segon mandat.

DIFÍCIL SOLUCIÓ PER A UNA MEGALÒPOLIS DE DEU MILIONS D'HABITANTS

L'actual capital, Jakarta, és una de les megalòpolis més densament poblades del sud-est asiàtic. Actualment té uns 10 milions d'habitants (30 milions si hi sumem el conjunt de la zona metropolitana) i els últims registres demogràfics mostren un creixement alarmant de 250.000 nous habitants per any. Sumada en perillosos nivells de contaminació atmosfèrica, congestió de trànsit i insalubritat, Jakarta s'enfonsa fins a 25 cm cada any. Veus expertes del Institut Tecnològic de Bandung han advertit de manera reiterada que un 95% de l'àrea que cobreix actualment el nord de Jakarta podria estar coberta per l'aigua el 2050, cosa que suposaria el desplaçament forçat d'1,7 milions de persones. Amb un sistema de sanejament que abasta només el 40% de la ciutat, els aqüífers s'estan malmetent a mesura que els pous domèstics i comunitaris xuclen 140 milions de metres cúbics d'aigua a l'any.

Fonts consultades assenyalen, però, que el trasllat de la capital a Kalimantan Oriental no solucionarà els greus problemes demogràfics i ambientals de Jakarta, ans al contrari, acabarà perduplicant-los en una península més vulnerable i amb un ecosistema ja altament amenaçat, com és l'illa de Borneo.

Els sectors crítics de Jokowi afirmen que els plans per traslladar la capital són deguts a la seva incapacitat per resoldre els problemes de desenvolupament de Jakarta, una promesa que va emprendre quan era governador de la província. En aquest context, el moviment es pot interpretar com un intent de salvar el seu llegat abans que finalitzi el segon mandat.

Tanmateix, els motius subjacents al trasllat de la capital podrien estar més fonamentats en raons geopolítiques que en els anhelos narcisistes de Jokowi. Kalimantan Oriental és una de les províncies més riques en recursos naturals d'Indonèsia, ja que aporta al voltant de 500 trilions de rupies (52.000 milions de dòlars) anuals provinents de l'extracció de petroli i gas a les arques de l'estat. Estroba geogràficament situada en una zona poc propensa a desastres naturals, a diferència de l'illa de Java, afectada històricament per forts terratrèmols. Un factor que a ulls de molta gent experta és clau, és la diversitat ètnica de la província

La ciutat pot esdevenir un nou símbol de l'islam liberal i moderat

de Kalimantan Oriental, que s'allunya de l'islam més conservador que cada vegada abraça més població javanesa (Indonèsia és el país del món amb més població que practica la religió musulmana).

La nova capital té el potencial de convertir-se en un nou símbol per l'islam nusantara [propi de les illes indonèsies] de caràcter liberal i més moderat i que el president Jokowi ha estat promovent tant a escala nacional com internacional, ja que Kalimantan Oriental es troba fora de les zones d'influència del Front de Defensors Islàmics (FPI) i lluny geogràficament de la província d'Aceh, a l'illa de Sumatra, regida per la xaria o llei islàmica. La nova capital també estaria situada més a prop

dels enclavaments potencialment conflictius. Comparirà fronteres amb Malàisia i Brunei i estarà més a prop de l'àrea trifronterera (amb Malàisia i les Filipines) que és considerada un "centre clau" per a les activitats terroristes i criminals transnacionals.

DESPLAÇAMENT DE POBLACIÓ AUTÒCTONA I AMENAÇA A LA BIODIVERSITAT

Així doncs, amb aquesta jugada, Jokowi pretendria reajustar la societat indonèsia, donant importància tant geogràfica com estratègica a territoris fins ara perifèrics, i descentralitzant l'excessiu poder i influència que tradicionalment ha tingut l'illa de Java.

Des de la perspectiva socioambiental, la construcció d'una nova gran ciutat tindrà sobretot greus implicacions per al medi ambient i per a les ja vulnerables poblacions autòctones de la regió, com la tribu Balik, que podria veure's expulsada de les seves terres i forçada a desplaçar-se. Tot i que la nova capital crearà nous llocs de treball a la zona, aquests estaran dirigits a alt funcionariat, amb poques possibilitats per al personal menys qualificat.

Milers d'hectàrees de bosc tropical seran arrasades per a la construcció dels edificis governamentals, destruint l'hàbitat d'espècies altament amenaçades, com ara l'orangutan. L'especulació per a la compra de terres ja ha començat i el seu preu s'ha multiplicat per quatre en pocs mesos. Els incendis i la tala indiscriminada s'han accelerat des de l'anunci del president Jokowi en el que sembla ser una sentència de mort per a la biodiversitat de Borneo. Traslladar milions de persones a un hàbitat ja de per si molt amenaçat –afavorint l'expansió de l'agricultura, la contaminació i l'ús de combustibles fòssils– fa preveure una altra catàstrofe ecològica a Indonèsia.

La via neozelandesa contra el terror ultradretà

El Parlament del país austral prohibeix la venda d'armes semiautomàtiques i en requisa 56.346 d'existents en mans de particulars després de la matança supremacista a Christchurch

Roger Suso
@LA_DIRECTA

La venda d'armes semiautomàtiques està prohibida a Nova Zelanda, i la seva tinença s'ha endurit. També les peces, cartutxos i municions que poden emprar-se per modificar armes i convertir-les en semiautomàtiques; així com les escopetes amb una capacitat de més de cinc cartutxos. Així ho va aprovar el Parlament del país oceànic, amb 119 vots a favor i un en contra, menys d'un mes després de l'atemptat ultradretà –perpetrat el 15 de març de 2019– contra dues mesquites a la localitat de Christchurch, en el qual van ser assassinades 51 persones i 49 més van resultar ferides.

El govern, encapçalat per la laborista Jacinda Ardern, també va declarar una amnistia perquè les persones que tinguessin armes prohibides per la nova llei poguessin lliurar-les i ser recompensades econòmicament en funció d'un barem. El termini de lliurament va vèncer el 20 de desembre de 2019. Els pagaments han costat a l'erari uns 60 milions d'euros. Les autoritats de Nova Zelanda van recuperar més de 56.346 armes de foc abans que concloués el pla de recompra i amnistia –és a dir, la policia no va preguntar a qui les entregava com i on les havia adquirit. El programa, dirigit a persones amb llicència que ostentessin armes declarades prohibides després de l'assalt, es va posar en marxa el 20 de juny i també ha permès retirar de la circulació gairebé 188.000 recanvis i legalitzats, inclosos carregadors de gran capacitat i empunyadures de pistola.

El pla es dirigeix a persones amb llicència d'armes prohibides després de l'assalt

Els tirotejos ultradretans contra dues mesquites de Christchurch, a l'illa sud de Nova Zelanda, van ser perpetrats durant la pregària dels divendres, la més important de la setmana del calendari islàmic. Dels 51 morts, 42 estaven a la mesquita d'Al Noor i set a la de Lindwood. Dues persones greument ferides van morir posteriorment a l'hospital. L'atemptat va estar liderat pel ciutadà australià Brenton Tarrant, originari del estat de Nova Gal·les del Sud, que ja havia anunciat l'atac dos dies abans a través de Twitter i del portal ultra8chan. Tarrant va retransmetre el tiroteig en di-

recte a través de Facebook Live. El supremacista va ser detingut i empresonat en espera de judici.

Així mateix, les armes de l'assassí estaven adornades amb un refregit de textos, símbols i noms –alguns d'ells de víctimes de l'extremisme islàmic–, molts dels quals amb connexions clares amb diferents moviments d'ultradret i neonazis. També amb batalles històriques contra l'Imperi otomà –com el setge de Viena de 1683 o la batalla del Pas de Shipka de 1877–, així com personatges històrics que segons la mitologia es van enfrontar a l'expansió musulmana –com l'asturià don Pelai (figura que ara també reivindica Vox amb

Un dels actes on es promou l'entrega voluntària d'armament a Wellington, Nova Zelanda

la recuperació del mite de la reconquesta cristiana de Castella), el cabdill franc Carles Martello el polonès Feliks Kazimierz Potocki.

INSPIRACIÓ EN EL FEIXISME DE L'ESTAT ESPANYOL

A part del símbol del sol negre de les SS nazis, emprat actualment pel moviment neonazi, destaquen tres noms a les inscripcions dels fusells del tirador identitari de Christchurch: el de Josué Estébanez, el soldat de l'Exèrcit de Terra espanyol i simpatitzant neonazi, autor l'any 2007 d'una punyalada mortal a l'antifeixista madrileny Carlos Palomino; el d'Alexandre Bissonnette, autor del tiroteig i matança en una mesquita del Quebec el 2017, i el de Luca Traini, autor d'un tiroteig a la població italiana de Macerata contra persones racialitzades el 2018.

Tarrant, de 28 anys, és, a més, l'autor d'un manifest de 74 pàgines, inspirat en el text d'Anders Breivik -l'ultradretà noruec autor dels atemptats d'Oslo i l'illa d'Utoya de 2011-, en el qual exposa que el tiroteig està motivat per venjar "el miler de morts" produït per l'islam a Europa al llarg de la història. El manifest, titulat "El gran reemplaçament", en relació amb la tesi d'un llibre de Renaud Camus que pregonava que la "població autòctona europea i cristiana serà substituïda per una de forana i musulmana", és

un concepte primordial en cercles ultradretans i en particular al Moviment Identitari (MI). De fet, Tarrant tenia vincles financers amb l'MI, com va revelar la radiotelevisió pública d'Àustria ORF en una investigació que certifica una transferència de 1.500 euros realitzada per Tarrant al cabdill de l'MI europeu, l'austriac Martin Sellner. Tarrant agraïa a Sellner "la bona feina feta".

ATACS A LA POBLACIÓ MIGRANT

El Moviment Identitari va noliejar, l'estiu de 2017, un vaixell per patricular per la Mediterrània central -la ruta migratòria cap a Europa amb més persones mortes i desaparegudes- i bloquejar el rescat de migrants. Van anomenar la seva missió "Defensar Europa" i van pretendre "salvar Europa i la civilització occidental", "amençada" per una suposada "invasió" de migrants; una "invasió", deien, fomentada per les "ONG que rescaten migrants i els trafiquen en terres europees".

L'altra gran acció propagandística de l'MI-transnacional i molt actiu a les xarxes socials -va ser el bloqueig simbòlic, l'abril de 2018, del port de muntanya Col de l'Échelle, el pas fronterer als Alps entre Itàlia i l'Estat francès, per impedir el pas de refugiades. Amb helicòpters i camionetes, un centenar d'integrants del col·lectiu ultradretà va realitzar l'acció "per fer que

els governs reforcessin les fronteres per aturar el flux d'immigrants il·legals". Dit i fet, en menys de 24 hores el govern d'Emmanuel Macron ja patrullava la frontera alpina.

Si a Nova Zelanda s'han prohibit les armes semiautomàtiques després d'un atemptat, no ha passat el mateix als Estats Units o a la Unió Europea. La ciutat alemanya de Halle va ser escenari d'un tiroteig identitari. Dues persones van ser assassinades quan un individu, Stephan Baillet, que va fracassar en el seu intent d'assaltar una sinagoga i perpetrar-hi una massacre, va disparar-les al carrer amb armes de foc automàtiques casolanes.

Segons Radio New Zealand, 35 persones han estat imputades per haver compartit el vídeo retransmès per Tarrant. Almenys un, el conegut neonazi Phil Arps, és a la presó condemnat a 21 me-

La retransmissió en directe és una moda dins l'escena ultradretana

sos per redifondre la retransmissió de l'atemptat de Christchurch. "Les seves accions glorifiquen i encoratgen l'assassinat en massa amb pretexts religiosos i d'odi racial", va dir el jutge a Arps.

En aquest sentit, tant el vocabulari com la retransmissió en anglès, així com el seu evident homenatge a Tarrant i l'ús dels fòrums ultres 4chan i 8chan, suggereixen que la radicalització del neonazi de Halle, Stephan Baillet, també va tenir lloc a internet i que els tirotejos d'aquest calibre -un exemple clar de ludificació, és a dir, l'adopció de dinàmiques de videojoc en entorns no lúdics- tenen una comunitat d'admiradors virtuals i copiadors arreu d'Occident.

Baillet també mostrava la seva admiració per Alek Minassian, l'autor de l'atropellament massiu amb furgoneta a Toronto motivat per l'anomenat ideari incel, una abreviatura de l'expressió anglesa *involuntary celibacy* ('celibat involuntari') que fa referència a una subcultura que consisteix en comunitats virtuals d'homes misògins i heterossexuals. Baillet va seguir el mateix patró que Patrick Wood Crusius, el tirador supremacista blanc d'El Paso que l'agost va assassinar amb una arma semiautomàtica 22 persones d'origen hispà, perquè segons ell eren els "altres" responsables del "gran reemplaçament".

La retransmissió s'ha convertit en una moda dins l'escena ultradretana, com posen de manifest les darreres matances. La primera ministra, Jacinda Ardern, va anunciar la creació d'un equip d'investigació dedicat a buscar i perseguir el contingut extremista i ultradretà a internet. El govern neozelandès invertirà així uns vint milions d'euros en un equip dedicat "al monitoreig i la interrupció del contingut extremista violent als canals digitals. Això funcionarà de manera similar a com es treballa en casos de material d'explo-tació sexual infantil", va dir Ardern, alhora que enforteix la col·laboració amb Amazon, Google, Facebook, Instagram, Twitch i Twitter per combatre el fenomen.

ENTRADES I ABONAMENTS

Dijous 23 de gener (INAUGURACIÓ): **GRATUÏT**

Preu de cada sessió: **5 €**

Socis de CineBaix: **GRATUÏT**

(AMB L'ACREDITACIÓ CORRESPONENT)

Abonament de 4 sessions: **15 €**

Tu tries si vols veure 4 pel·lícules o compartir-les amb algú

VENDA D'ENTRADES I ABONAMENTS:

A la taquilla de CineBaix

COM ARRIBAR-HI

RENFE
Sant Feliu de Llobregat
LÍNIES R1 I R4

CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.renfe.com

BUS
Hi ha vuit línies
de Soler i Sauret

CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.solerisauret.com

TRAMBAIX
Sant Feliu - Consell Comarcal
LÍNIA T3

CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.tram.cat

NITBUS
LÍNIA N12

CADA NIT DE 22 h A 5 h

CONSULTA AQUÍ ELS HORARIS:
www.emt-amb.com

23-27 GENER 2020
Sant Feliu de Llobregat

17 pel·lícules
12 països
5 dies
4 estrenes a Catalunya
Col·laboració amb Asian Film Festival Barcelona
Publicació especial en col·laboració amb la Directa
Premi del Públic
3 debats i cinefòrums amb la presència de
3 especialistes
4 seccions: secció oficial, recull de l'any,
animació japonesa i la Mostra Educa

LA MOSTRA EDUCA

Consulteu la programació dedicada als centres educatius a: www.mostra.cinebaix.cat

ORGANITZACIÓ:

MEMBRE DE LA XARXA CICAIE

EN CONVENI AMB:

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

MITJANS OFICIALS:

AMB EL SUPORT DE:

Associació
CineBaix

www.cinebaix.com

- Som un cinema associatiu sense ànim de lucre
- Treballem des del voluntariat i l'autogestió per oferir-te: cinema, òperes i ballets, cinefòrums, la Mostra de CineBaix, sessions per a centres educatius, Cicle de cinema infantil...
- Utilitzem serveis financers ètics i solidaris
- Oferim productes de comerç just, ecològics, alternatius i de proximitat

AJUDA'NS
A CONTINUAR

FES-TE'N
SOCI